

Nici un câștig, sau un câștig mare?

Versete călăuzitoare: Eclesiastul 1.16-2.11; 1 Timotei 6.6

Eclesiastul 1.16-2.11: Am vorbit cu inima mea, zicând: „Iată, am ajuns mare și am dobândit înțelepciune mai mult decât toți cei care au fost înainte de mine peste Ierusalim și inima mea a văzut multă înțelepciune și cunoștință“. Și mi-am pus inima la cunoașterea înțelepciunii și la cunoașterea nebuniei și a prostiei; am aflat că aceasta de asemenea este goană după vânt. Pentru că în multă înțelepciune este mult necaz; și cel care înmulțește cunoștința înmulțește durerea. Am zis în inima mea: „Vino acum să te încerc cu bucurie: deci bucură-te de plăcere!“ Dar, iată, aceasta de asemenea este deșertăciune. Am zis despre răs: „Nebunie!“ Și despre bucurie: „Ce folosește aceasta?“ Am căutat în inima mea cum să-mi înveslesc trupul cu vin, în timp ce îmi voi conduce inima cu înțelepciune, și cum să stăpânesc nebunia, până voi vedea ce este bine pentru fiii oamenilor să facă sub ceruri în toate zilele vieții lor. Mi-am făcut lucruri mari: mi-am construit case, mi-am plantat vii. Mi-am făcut grădini și parcuri și am plantat pomi în ele, de orice fel de rod. Mi-am făcut iazuri de apă, să ud cu ele pădurea unde cresc arborii. Am dobândit robi și roabe și am avut robi născuți în casa mea; am avut de asemenea mari averi de cirezi și turme, mai mult decât toți cei care au fost înainte de mine în Ierusalim. Mi-am adunat argint și aur și comori ca de împărați și provincii; mi-am adus cântăreți și cântărețe și desfătărilor fiilor oamenilor: o soție și țititoare. Și am devenit mare și i-am întrecut pe toți cei care au fost înainte de mine în Ierusalim; totuși înțelepciunea mea a rămas cu mine. Și orice au dorit ochii mei nu le-am refuzat, nu mi-am oprit inima de la nici o bucurie; pentru că inima mea s-a bucurat de toată truda mea și aceasta mi-a fost partea din toată truda mea. Apoi am privit la toate lucrările pe care mâinile mele le-au lucrat și la truda cu care m-am trudit ca să le fac; și, iată, totul era deșertăciune și goană după vânt și nu am avut nici un folos sub soare.

1 Timotei 6.6: Dar evlavia cu mulțumire este mare câștig.

Nu este necesar să scoatem în evidență contrastul între aceste două pasaje biblice, căci el este imediat vizibil. Citește încă o dată ultimul verset din Eclesiastul și apoi versetul din 1 Timotei 6.

Nici un câștig

Dacă viața ta nu are nici un folos, nici un câștig, atunci s-ar putea că tu mergi pe urmele lui Solomon, însă aceasta are loc nu numai într-o depărtare plină de respect, ci și la o distanță foarte mare. Dumnezeu a dat ocazie acestui om remarcabil într-o măsură deosebit de uimitoare să bea bucuria omenească din toate izvoarele posibile, așa cum noi niciodată nu o vom avea. Prin poziția lui înaltă, prin înțelepciunea acordată lui în mod deosebit, prin emanația spirituală strălucitoare a lui, prin faptul că el era împărat și că a intrat în împărăție atunci când aceasta era la înălțimea minunată adusă prin acțiunea și luptele marelui său tată David, când din toate părțile veneau la el bogății uriase, el era în stare să-și permită orice lux și nu trebuia să renunțe la vreo savurare. Lumea întregă îi stătea la picioare.

Noi am auzit cuvintele sale. El nu a lipsit inima lui de nici o bucurie. El a făcut în măsură deplină tot pentru ce s-a hotărât. El era în stare să exploreze în întregime până la capăt orice lume care există în mijlocul universului, în măsura în care ele existau în zilele sale. Desigur lumea mecanică era atunci încă una foarte mică în comparația cu cea de astăzi, însă lumea spirituală din zilele lui Solomon și lumea bogăției, a strălucirii și a onoarei erau foarte mari.

Eu cred că nici un om nu a avut o echipare spirituală așa de minunată ca Solomon. Cântările lui au fost o mie cincî. Una din ele ni s-a păstrat: Cântarea Cântărilor, însă aceasta este numai una, dacă nu chiar și cea mai importantă din numărul mare. Avem apoi proverbele sale, despre care el vorbea, trei mii. Cu siguranță ai citit cartea Proverbe. Dacă cineva dintre noi în timpul lungii sale vieți ar fi rostit o frază cu conținut bogat, concisă, care să domine părerea publică și care să fie preluată în proverbele limbii noastre, acela ar fi făcut ceva. Însă, dragi prieteni, Solomon a făcut aceasta mereu. El a rostit așa de multe că noi cu greu am mai găsi ceva de adăugat. El a rostit o mulțime de proverbe. Apoi el a vorbit despre plante, de la cedrii din Liban și până la isop, care crește din zid, căci el era un botanist mare. El era și un zoolog mare, care a cercetat mamifere, păsări, animale târătoare și pești și a vorbit despre ele.

Nu intenționez să rămân mult la pasajul din Eclesiastul, pe care l-am citit, însă se poate vedea din el cu câtă aptitudine s-a preocupat de toate lucrurile acestea, cu ce înțelepciune și cunoaștere le-a tratat. Dar ceea ce era minunat la el: el avea cunoștință despre Dumnezeu. Împărăteasa din Seba a venit să audă înțelepciunea lui Solomon. În legătură cu aceasta avem un cuvânt foarte remarcabil în 1 Împărați 10. Ea „a auzit de renumele lui Solomon”, și aceasta a determinat-o să vină la el. Însă renumele acesta nu era în legătură cu aptitudinea lui poetică sau cu talentul lui scriitoricesc, și nici cu marea lui cunoștință referitoare la lucrurile naturale, ci „legat de Numele Domnului”. Astfel ea a venit să vadă pe acest împărat deosebit, care s-a ridicat să domnească peste poporul Domnului. Ea a descoperit că el avea o cunoaștere excepțională despre Dumnezeu. El i-a răspuns la toate întrebările care nu erau din domeniul științelor naturii, al grădinăritului sau al artei poetice, ci referitoare la Dumnezeu. Și când ea a auzit și a văzut acestea, „i s-a tăiat răsuflarea”.

Atât despre înțelepciunea lui Solomon. Însă el spune după aceea: „Mi-am îndreptat inima să privesc nebunia și prostia”. Dacă există vreo desfătare în ceva, vreau s-o trăiesc. El s-a îndreptat spre vin – o chestiune periculoasă; el și-a luat multe femei, a făcut lucrări mari; a adunat bogății. El nu numai a sorbit câte puțin, ci a băut din plin din fiecare pahar sclipitor. El și-a permis orice desfătare imaginabilă. Prin aceasta el nu numai a distrus reputația lui, ci a stricat în mare măsură împărăția sa. În toată autosatisfacerea lui, în toată gustarea unul după altul a acestor lucruri încântătoare, pe care el și-a permis-o, reputația lui era că el putea spune: „Toate acestea le-am văzut.”

Însă în toate aceste lucruri el a căzut într-o neascultare foarte superficială față de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă citim în Deuteronomul 17.14-20, vom găsi că Domnul, care cunoaște lucrurile viitoare înainte ca ele să fie, a dat învățătură pentru împărații lui Israel. Ei nu trebuie să-și mărească numărul cailor, căci aceasta ar fi însemnat pentru ei întoarcere în Egipt, redeschidere a legăturii cu țara din care ei au fost scoși. De asemenea împăratul nu trebuie să

aibă multe soții și să nu-și înmulțească aurul și argintul. David a strâns desigur bogății, însă el a făcut aceasta spre gloria casei lui Dumnezeu, care urma să fie construită.

În 1 Împărați 10-11 suntem informați de toate faptele lui Solomon. El a trimis în Egipt și și-a înmulțit numărul cailor. După toate aparențele înainte de timpul său veneau puțini cai în țară, în afară de cei împrăștiați. Măgarul era animalul purtător de poveri obișnuit, și despre Absalom știm că el a călărit pe un catâr, atunci când părul lui s-a agățat în ramurile unui terebinte. Solomon avea însă caii lui și carele lui de luptă. Tatăl său a câștigat marile lui victorii fără cai, deoarece Dumnezeu era cu el. Solomon avea cai, și începând din momentul acela în Israel nu a mai fost nici o biruință. El și-a înmulțit caii și femeile și aurul și argintul. Foarte evident el a făcut aceste trei lucruri care nu erau permise împăratului să le facă. Urmările acestei înălțări de sine, a părerii că acesta ar fi drumul vieții, să savurezi spre satisfacerea eului tot ce se poate obține, sunt foarte grave. Gândește-te: prin neascultare vei fi încurcat în contradicții și pierzi sprijinul din partea lui Dumnezeu. Solomon nu a acționat în necunoștință de Cuvântul lui Dumnezeu, acesta i-a strălucit clar în față. Astfel el a păcătuit cu mâna ridicată.

Într-adevăr nu știu, însă este foarte probabil că Solomon a avut scuze destul de plauzibile pentru ceea ce a făcut, atunci când a citit Deuteronomul 17. S-ar putea să fi spus, vai, că aceste instrucțiuni date de Domnul lui Moise au fost scrise de foarte mult timp; între timp s-au schimbat vremurile. Toate celelalte popoare au cai, și ce putem face noi fără ei, dacă aceia vin împotriva noastră cu carele lor de luptă? Eu îmi pot imagina bine motivele aparent demne de recunoscut, care i-au trecut prin minte cu privire la fiecare din aceste trei îngrădiri, însă ele erau toate false.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că înainte ca Solomon să-și termine alergarea, Domnul i-a deschis ochii și el a fost călăuzit să scrie această carte doveditoare, în care el a pus rezultatele experiențelor lui. El nu a fost inspirat în ceea ce a făcut, însă cu siguranță a fost inspirat să rezume în cartea „Eclesiastul” urmările faptelor lui. Ia seama la ceea ce spune el. El a cercetat totul în mare măsură, într-un fel cum nimeni altcineva nu poate face. Alții ar putea savura un procent din ceea ce a savurat el, și care a fost sentința lui? „Nu este nici un câștig sub soare.”

Câștig mare

Să ne îndreptăm acum spre Noul Testament. Acolo ne întâmpină unul mult mai mare decât Solomon. În curând el va fi la sfârșitul vieții sale remarcabile și va fi trecut prin suferințe grele. Și el era un om cu aptitudini spirituale mari și de asemenea cu o dotare minunată din punct de vedere religios. El era exemplul cel mai valoros al timpului său – un fariseu – un supraveghetor fidel al obiceiurilor și ceremoniilor în religia lui preasfântă. El avea o conștiință bună și voința sinceră de a sluji lui Dumnezeu.

Apoi a venit un moment în viața lui, în care toate aceste lucruri au fost uitate. El a venit în lumina lui Isus, care l-a înconjurat din glorie. El a devenit orb, și în felul acesta a lăsat total înapoia lui viața lumii acesteia. În 2 Corinteni 11 poți citi ce a îndurat el: de cinci ori a primit

de la iudei patruzeci de lovituri fără una. De trei ori a fost bătut cu nuiua. Acestea sunt opt bătăi dureroase. De trei ori a naufragiat, și încă nu a avut loc naufragiul despre care se relatează în Faptele apostolilor 27. Deci el trebuie să fi naufragiat de cel puțin patru ori. O noapte și o zi le-a petrecut în adânc – închis, nimeni nu știe unde, în Marea Mediterană. Strămtorări, prigoane, încercări, chinuri de tot felul au venit peste el, în fiecare ceas al zilei și în cel mai bun ceas din noapte. Însă ce îl caracterizează? Cel mai bun lucru, pe care el îl recomandă lui Timotei, este: „Evlavia cu mulțumire este mare câștig.”

În ce constă această evlavie, s-ar putea întreba unii. Nu doresc să dau o explicație teologică, dar pot spune că evlavia stă în legătură foarte strânsă cu a fi conștient de Dumnezeu. Un om evlavios este un om pe al cărui suflet este marcat Dumnezeu. El acționează, trăiește, gândește în legătură cu Dumnezeu. Teama de Dumnezeu se odihnește pe duhul său.

Amintește-ți de ceea ce a spus Neemia, după ce el a relatat despre multele lucruri care au avut loc în zilele sale. El descrie felul în care guvernatorii chinuiau poporul, prin aceea că cereau de la ei tot felul de lucruri pentru care ei nu erau îndreptățiți; chiar și slujitorii lor practicau dominarea și șantajul. Neemia spune în privința aceasta: „Dar eu n-am făcut așa, pentru că mă temeam de Dumnezeu.”

Astăzi sunt puține țările în care câștigul financiar nu este țelul cel mai înalt al politicii. Dacă ai fi fost guvernator acolo, ai fi putut foarte ușor să-ți încâlzești cuibul și în câțiva ani să te retragi în viața particulară ca om bogat. Dar ce spune Dumnezeu în privința aceasta? Dacă sunt conștient că El privește la mine, că viața mea se desfășoară total sub privirea Lui, atunci aceasta schimbă totul. Atunci evlavia – această conștiință a prezenței lui Dumnezeu, această viață sub privirea Lui, această posesiune în inimă a lui Dumnezeu ca mângâiere și glorie – însoțită de mulțumirea care rezultă din aceasta, este un câștig mare.

În privința aceasta fiecare trebuie să se întrebe – nu putem ocoli această întrebare: Sunt eu mulțumit să iau din mâna lui Dumnezeu tot cel El îmi dă, prin aceea că nu am alt țel mai mare, acela de a face din mine altceva decât ceea ce sunt, sau să obțin lucruri mai înalte și mai mari decât posed? Dacă este așa, atunci aceasta este un câștig mare.

Nu gândesc că apostolul Pavel a scris aceste cuvinte în închisoare, cu toate că luarea lui în captivitate urma să aibă loc în curând. El și-a trăit viața în temere de Dumnezeu, pe deplin mulțumit, așa cum se exprimă în scrisoarea sa adresată credincioșilor din Filipi, pe care a scris-o în închisoare: „Am învățat, în împrejurările în care sunt, să fiu mulțumit.” Pavel a făcut un câștig mare, el a câștigat pe Hristos, și privirea lui se odihnea pe gloria care va veni, în care se va vedea marele lui câștig. Pavel va purta în ziua aceea o cunună mai prețioasă decât Solomon.

Dacă este permis la intrarea în cer să ne gândim la altcineva decât la Domnul nostru Isus Hristos, sper că îmi va fi permis să-l salut pe apostolul Pavel. Cu această ocazie doresc cu plăcere să-i spun: „Îți mulțumesc, Pavele, de o mie de ori îți mulțumesc, că ai fost așa de mult dedicat Domnului Isus și Evangheliei Sale. Îți mulțumesc că ai trecut prin foc și apă. Îți

mulțumesc pentru că te-ai gândit la acele ținuturi unde înaintașii mei erau numai barbari săraci. Îți mulțumesc pentru râvna cu care ai înaintat Evanghelia având parte de împotrivire mare, în ascultare față de cuvântul Domnului: „Du-te, pentru că Eu te voi trimite departe, la națiuni.” Îți mulțumesc pentru ascultarea răbdătoare a strigătului mânios: „Ia de pe pământ pe unul ca acesta, pentru că nu trebuie să trăiască!”

Acesta este Pavel, care de fapt ar fi putut fi în societatea cea mai aleasă a celor mai cu vază ai timpului săi. El a suferit pierderea tuturor lucrurilor. El a trăit în teama de Dumnezeu. Dumnezeu a dominat viața sa. Vei spune tu: „Totul este pierdere”? Dimpotrivă, totul este câștig – un câștig mare. Noi niciodată nu vom fi ca Pavel, însă noi avem voie să călcăm pe urmele lui; noi trebuie să fim imitatorii lui.

Doresc să închei cu un apel. Să ne dedicăm lui Dumnezeu, potrivit cuvântului pe care tocmai l-am auzit. Să ne ocupăm cu aceste lucruri, din pricina evlaviei. Să avem înaintea noastră pe Dumnezeu în acest veac care a uitat pe Dumnezeu. În zilele noastre Dumnezeu este exclus din toate: din planurile mari ale lumii, în mod deosebit în lucrurile spirituale. Oamenii refuză să recunoască pe Dumnezeu în vreun lucru oarecare, ei nu-L văd în creație. Ei se simt total independenți de El și Îl exclud din toate planurile lor. Urmarea acestui fapt este extinderea excesivă a superstiției. Fiecare om trebuie să aibă ceva; dacă el uită pe Dumnezeu, atunci el se va îndrepta spre lucrurile păgânismului.

Însă noi suntem dintre aceia care se încred în Dumnezeul cel viu, care este Susținătorul tuturor oamenilor, în mod deosebit al celor credincioși. Noi avem înaintea noastră pe Dumnezeu și Cuvântul Său, care ne poruncește să ne consacram Lui, pentru ca noi să fim împlinitori ai bunei Sale plăceri. Dependenți de El, prin aceea că ne consacram Lui, noi nu vom fi cei care pierd. Nu! Noi vom spune: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Am făcut un câștig mare, deoarece evlavia este folositoare atât pentru viața aceasta cât și pentru cea viitoare.”

Cu privire la revenirea Domnului Isus Hristos și a caracterului trecător al lumii și al lucrurilor, care domină în ea, ce câștig mare este ca prin har prin intermediul credinței să fi legat cu lucrurile lumii aceleia în care vom fi aduși cu Domnul nostru Isus Hristos, când El va veni, Unsul lui Dumnezeu, Administratorul lui Dumnezeu al veacului viitor. O, prieteni dragi, ce va fi când El va veni în strălucirea Lui! Permiteți-mi să vă mai spun o taină: dacă tu și eu privim lucrurile în lumina lor adevărată, este deja glorie ca în zilele lepădării Sale să stai de partea Lui și să spui în limbajul unuia dintre cei mai mari din zilele lui David: „Ai tăi suntem, Doamne Isus, și de partea Ta, Tu Fiu al lui Dumnezeu!”

Titlul original: „Keinen Gewinn – Großen Gewinn“, din *Der Dienst des Wortes*, Anul 11, 1933, pag. 21–29, originalul a apărut sub titlul “No profit”—“Great gain” în *Scripture Truth*, Anul 24, 1932, pag. 236–240.